

POSTANOWIENIE

Dnia 11 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 11 października 2023 r.,

w sprawie wniosku **F. Ż.**

skazanego z art. 58 ust. 2 i art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 17 listopada 2022 r., sygn. akt II AKa 48/22, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 17 listopada 2021 r., sygn. akt III K 142/21, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku F. Ż. wobec jego
oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

F. Ż. wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 17 listopada 2021 r., sygn. III K 142/21, został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 58 ust. 2 i art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k., za które wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, wyrokiem z dnia 17 listopada 2022 r., sygn. akt II AKa 48/22, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Obecnie do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo skazanego F. Ż., w którym wnioskuje on o „wznowienie sprawy o sygn. akt III K 142/21”, ze względu na to, że nie został „poinformowany o terminie apelacji wniesionej przez prokuraturę, a świadek na rozprawie w Sądzie pierwszej instancji wskazał prawidłowo, iż [skazany jest – dop. SN] niewinny, a oskarżenie prokuratury jest niezasadne”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego F. Ż. jest oczywiście bezzasadny i dlatego należało odmówić jego przyjęcia.

Zgodnie z treścią art. 545 § 3 k.p.k. osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega, w sposób formalny, wstępnej kontroli w zakresie jego treści. Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny może mieć miejsce w sytuacjach, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek ten oparty został na innych podstawach niż te, które zostały określone w przepisach rozdziału 56 k.p.k. lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie mieści się w katalogu przesłanek zawartych w art. 540, 540a lub 540b k.p.k. oraz gdy nie wchodzi w grę działanie sądu z urzędu - art. 542 § 3 k.p.k. Wniosek powinien być traktowany jako oczywiście bezzasadny także wówczas, gdy podstawę wznowieniową wskazuje się w nim jedynie formalnie, bez wyjaśnienia, jakie konkretnie okoliczności przemawiają za wznowieniem postępowania (zob. postanowienie SN z dnia 21 kwietnia 2022 r., sygn. akt II KO 11/22). Warto przy tym spostrzec, że instytucja wstępnej kontroli wniosku o wznowienie postępowania zawarta w art. 545 § 3 k.p.k. wprowadzona

została po to, aby wyeliminować konieczność m.in. wyznaczania obrońcy z urzędu w związku z wnioskiem, który w stopniu oczywistym nie może spowodować wznowienia.

Taki przypadek występuje w niniejszej sprawie. Z treści wniosku skazanego o wznowienie można wnioskować, że skazany opiera go o dwie podstawy: przyjęcie, że świadek (niewymieniony z imienia i nazwiska) potwierdził niewinność skazanego, oraz brak zawiadomienia skazanego „o terminie apelacji wniesionej przez prokuraturę”.

Pierwsza z podstaw nie mogła służyć jako powód uznania wniosku za zasadny, bowiem Sąd Najwyższy w postępowaniu wznowieniowym nie dokonuje na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku (zob. np. postanowienie SN z dnia 9 września 2020 r., sygn. akt IV KO 67/20). Stąd pismo (wniosek) skazanego zawierające polemikę z poczynionymi w postępowaniu ustaleniami – w dodatku bez podania jakichkolwiek argumentów odwołujących się do treści art. 540 k.p.k. – należało z tego powodu uznać za oczywiście bezzasadne (zob. np. postanowienie SN z dnia 24 listopada 2021 r., sygn. akt V KO 83/21).

Całkowicie bezzasadnie skazany wskazuje również na to, jakoby nie był zawiadomiony „o terminie apelacji wniesionej przez prokuraturę”. Po pierwsze, apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł jedynie obrońca skazanego (k. 262 akt). Po drugie, skazany został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy apelacyjnej. Zgodnie z zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału z dnia 18 października 2022 r. (k. 289 akt), informację o wyznaczeniu rozprawy apelacyjnej przesłano skazanemu na trzy adresy wskazane na k. 285 akt. Żadnej z trzech przesyłek nie podjęto w terminie (k. 290-292 akt). Należy

ponadto dodać, że w rozprawie apelacyjnej uczestniczył obrońca skazanego – apl. adw. K. W. jako substytut adw. W. J., oświadczając przy tym, że nie widzi przeszkód w rozpoznaniu sprawy (k. 300 akt). Dla porządku warto również wskazać, że w postępowaniu przed Sądem I instancji odbyły się 3 terminy rozprawy. Na rozprawie w dniu 28 lipca 2021 r. skazany F. Ż. stawiał się (k. 219 akt). Na kolejnym terminie rozprawy w dniu 17 września 2021 r. skazany nie stawiał się (k. 231 akt), jednak był prawidłowo zawiadomiony na poprzednim terminie rozprawy (k. 222b akt). Na terminie rozprawy w dniu 17 listopada 2021 r. skazany również był nieobecny, ale został prawidłowo zawiadomiony przez obrońcę zobowiązanego do poinformowania o zmianie terminu (k. 239). Na tym terminie rozprawy stawiał się obrońca z urzędu (k. 246 akt).

W rezultacie należało uznać, że nie zaktualizowała się żadna z przesłanek wznowienia postępowania określonych w art. 540b § 1 k.p.k. Skazany nie tylko nie wykazał, że nie wiedział o terminie oraz o możliwości wydania orzeczenia pod jego nieobecność. Przede wszystkim pominął kluczową okoliczność, że w rozprawach (zarówno przed Sądem I instancji, jak i Sądem odwoławczym) uczestniczył obrońca, co w świetle art. 540b § 2 k.p.k. *in fine* wyklucza możliwość wznowienia postępowania, a tym samym czyni wniosek oczywiście bezzasadnym w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie.

[SOP]

[ms]

